

Udviklingen i den offentlige beskæftigelse frem mod 2030 under forskellige forudsætninger om væksten i det offentlige forbrug

I svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 409 (Alm. del) af 4. juli 2022 stillet efter ønske fra Rasmus Jarlov (K) skønnes det på baggrund af de beregningstekniske principper i 2030-planforløb: Grundlag for udgiftslofter 2026, august 2022, at den offentlige beskæftigelse vil aftage med ca. 41.000 personer fra 2023 til 2030 (dvs. over en periode på syv år), hvis der forudsættes real nulvækst i det offentlige forbrug.

Samme svar skønner beregningsteknisk, at hvis det offentlige forbrug stiger svarende til det demografiske træk i samme periode, vil det medføre et fald i den offentlige beskæftigelse på ca. 11.000 personer.

Såfremt det forudsættes, at der er en årlig realvækst i det offentlige forbrug på 0,13 pct. skønnes det beregningsteknisk ved de sædvanlige beregningstekniske principper, at den offentlige beskæftigelse vil falde med omtrent 39.000 personer fra 2022 til 2030, jf. tabel 1. Det bemærkes, at tallet ikke er fuldt sammenligneligt med FIU 409, idet beregningen i FIU 409 tager udgangspunkt i 2023 og ikke 2022. Beregningen med udgangspunkt i 2022 forudsætter, at virkningen på den offentlige beskæftigelse i 2023 vil være på linje med virkningen i de mellemfristede år.

Tabel 1
Beregningsteknisk vækst i den offentlige beskæftigelse

1.000 personer	Ændring i den offentlige beskæftigelse
Forudsat forbrugsvækst på 0,0 pct. årligt, 2023-2030 (FIU 409)	-41
Forudsat forbrugsvækst på 0,13 pct. årligt, 2023-2030	-34
Forudsat forbrugsvækst på 0,13 pct. årligt, 2022-2030	-39

Kilde: 2030-planforløb: Grundlag for udgiftslofter 2026, august 2022 og egne beregninger.

Det bemærkes, at det som udgangspunkt er op til de enkelte statslige, regionale og kommunale institutioner og beslutningstagere, hvordan de får størst muligt udbytte af budgetterne – herunder fordelingen på offentlige lønudgifter og køb fra den private sektor (netto).

Der er således ikke en entydig sammenhæng mellem realvæksten i det offentlige forbrug og udviklingen i den offentlige beskæftigelse. I Finansministeriets fremskrivninger lægges det til grund, at udgifter til aflønning af ansatte udgør en konstant andel af det offentlige forbrug over tid. Princippet indebærer rent teknisk en langsommere udvikling i den offentlige beskæftigelse end væksten i det offentlige

forbrug, idet lønningerne stiger mere end priserne på de varer og tjenester, den offentlige sektor køber af private leverandører. Finansministeriet har anvendt dette princip i en lang årrække.